

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на Паскал Бояджийски, член на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ) по решение № 118 от 13.09.2012 г. на КПУКИ, постановено по сигнал с рег. № С-138/03.05.2012 г.

Не споделям правните изводи на колегите, сформирали мнозинство при вземане на горецитираното решение по следните съображения:

Фактическият състав на забраната, установена в чл. 8, изречение второ, предложение второ от ЗПУКИ, под който е квалифицирано деянието на К. С. Т. не съответства на установената фактическа обстановка. Неизпращането на поканата за доброволно изпълнение от 6 април 2010 г. до „З.“ ЕООД не представлява действие или дейност, както изисква фактическият състав на чл. 8, изречение второ, предложение второ от ЗПУКИ, а обратното – липса на действие, бездействие. Съгласно тази разпоредба дейностите трябва да са извършени при изпълнение на служебните правомощия или задължения на лицето, заемащо публична длъжност. Терминът „дейности“, употребен от законодателя в случая е различен от термина „деяние“, употребен в чл. 2, ал. 1 и чл. 6, ал. 1 от ЗАНН. Съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗАНН проявите форми на деянието са две – действие или бездействие. Следвайки принципа на законоустановеност на нарушенията и предвидените за тях наказания, залегнал в чл. 2 и чл. 6 от ЗАНН се налага извод, че бездействията не попадат в обхвата на чл. 8, изречение второ от ЗПУКИ, поради което лицето не следва да бъде подведено под административнонаказателна отговорност по посочения състав на ЗПУКИ.

На следващо място, считам, че изготвянето на искането и изх. № ИТ-00-5515/06.07.2010 г. до ОДП КАТ – Бургас и покана за доброволно изпълнение от 20.08.2010 г. до „З.“ ЕООД не представляват други дейности в частен интерес. Частният интерес по смисъла на чл. 2, ал. 2 от ЗПУКИ е определен като „всяка облага от материален или нематериален характер за лице, заемащо публична длъжност, или за свързани с него лица, включително всяко поето задължение“ (редакция ДВ, брой 94 от 2008 г., приложима на основание чл. 3, ал. 1 от ЗАНН). Визираните актове не водят до облага от материален или нематериален характер за Т. или за свързано с нея лице, дефинирана в чл. 2, ал. 3 от ЗПУКИ. Те са изготвени от Т. в качеството ѝ на главен публичен изпълнител до длъжника „З.“ ЕООД, с цел събиране на просрочените му задължения към държавата и като такива представляват актове, издавани от публичния изпълнител в изпълнение на правомощията му – чл. 212, ал. 1 от ДОПК и чл. 182, ал. 1 от ДОПК. Нито търговското дружество, нито физическото лице, едноличен собственик на капитала му, имат частен интерес от тези актове, евентуално дейности на Т., по

изготвянето и връчването им. Те не могат да бъдат издадени в частен интерес – изпълнение или за обезпечаване на изпълнението на договора за заем от 11 май 2010 г., сключен между Т. и П. (ако се приеме, че такъв договор е налице), както е записано в решението. Вземанията на държавата към „З.“ ЕООД и вземането на главния публичен изпълнител Т. към И. М. П. (ако се приеме, че такова е налице) се различават по страни, основание и размер, поради което не може да се приеме, че са идентични или че изпълнението на едното (по договора за заем) е поставено в зависимост от изпълнението или неизпълнението на другото (към държавата). Редът за събирането им също е различен – вземанията на държавата към „З.“ ЕООД са от категорията по чл. 162, ал. 1, т. 1 от ДОПК и съгласно чл. 163, ал. 1 от ДОПК се събират по предвидения в кодекса ред. Съществуването на вземането на Т. от П. не е установено, защото няма доказателства за фактическото предаване на заемната сума от заемотателя на заемателя, нито кога е станало това. Фактическият състав на чл. 240, ал. 1 от ЗЗД изисква предаване на паричната сума от заемотателя на заемателя – договорът за заем е реален договор и за да се установи неговото съществуване е необходимо да се установи елементът „предаване в собственост“ пари или други заместими вещи. Събирането на вземането на Т. от П. по договора за заем ще се извършва по реда на ГПК, при това от имуществото на физическото лице и едва след като се установи, че такова вземане е възникнало.

Липсата на облага обуславя липсата на частен интерес, което от своя страна води до липсата на конфликт на интереси. Неизпълнението на служебните задължения от страна на Т. би било предпоставка за реализирането на дисциплинарната ѝ отговорност, което не е в компетентността на КПУКИ и не представлява конфликт на интереси. Ето защо не може да се приеме, че лицето е било длъжно да подаде изискуемата от чл. 12, т. 4 от ЗПУКИ декларация.

Подпис:

/Паскал Бояджийски/